

Sygn. akt IV CSK 120/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. J. T.

przeciwko M. T.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 września 2014 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powoda W. T. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 maja 2013 r., którym oddalone zostało jego powództwo o ustanowienie rozdzielności majątkowej skierowane przeciwko M. T..

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. powód jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby „dokonania wykładni art. 52 § 1 i 2 k.r. i o. w zakresie uprawnienia do domagania się ustanowienia rozdzielności majątkowej z datą wsteczną na gruncie aktualnego stanu prawnego.”

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest precyzyjne sformułowanie konkretnego problemu prawnego i powołanie przepisów prawnych, na tle których powstało, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o istnieniu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w rozwiązaniu tego zagadnienia oraz wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skuteczne powołanie się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, w drodze właściwej argumentacji prawnej, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące konkretnego przepisu prawa albo przekonania, że na tle tego przepisu w orzecznictwie sądów ujawniła się rozbieżność, co wiąże się z koniecznością przytoczenia konkretnych rozbieżnych judykatów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2011 r., IV CSK 234/11, niepubl.).

W uzasadnieniu wniosku powód nie przedstawił argumentacji, która spełniałaby powyższe wymagania, jednocześnie wadliwie starał się wykazać obie przesłanki, odnosząc się do nich w sposób łączny.

Skarżący nie wskazał konkretnego zagadnienia prawnego, które Sąd Najwyższy miałby rozstrzygnąć i dopiero z dalszych wywodów skargi pośrednio wynika na czym miałyby ono polegać, przy czym skarżący nie przedstawił wymaganej argumentacji jurydycznej, która mogłaby świadczyć, że takie istotne zagadnienie prawne rzeczywiście w sprawie wystąpiło. Wywody skargi sprowadzają się do polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie wykazując, że jego trafność może budzić istotne wątpliwości. Główny argument mający przemawiać za zmianą tego stanowiska, dotyczący charakteru roszczenia o ustanowienie rozdzielności majątkowej, opiera się na orzeczeniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 460/10, OSNC 2012, nr 1, poz. 11), które zostało wydane na tle stanu faktycznego zasadniczo odmiennego od stanu sprawy, na tle którego zapadł zaskarżony skargą wyrok, a zatem argument ten samodzielnie nie mógł być skuteczny.

Skarżący nie przedstawił stosownej argumentacji prawnej również w odniesieniu do przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Powołanie się na potrzebę „przełamania przez Sąd Najwyższy dotychczasowej interpretacji” art. 52 § 1 i 2 k.r.o. w kontekście przytoczonego wyroku z dnia 14 kwietnia 2011 r. oraz poglądów skarżącego ani nie wskazuje na istnienie rozbieżności w judykaturze, ani na poważne wątpliwości w zakresie interpretacji tego przepisu.

Wobec braku przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]